

Sygn. akt II AKa 133/1 6

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Małgorzata Janicz

Sędziowie SA Ewa Jethon

SO (del.) Ewa Gregajtys (spr.)

Protokolant sek. sęd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2016 r. sprawy:

1. R. K. urodzonego (...) w M., syna J. i M. z d. Ś.,

2. R. J. urodzonego (...) w W., syna J. i J. z d. W.

oskarżonych z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 września 2015 r, sygn. akt XII K 185/12

I. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego R. K., przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i przyjęciu stanu prawnego sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2009. 206. 1589 ze zm.) zmienia w ten sposób, że:

1. uchyła orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny zawarte w pkt. 6 wyroku,

2. z ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu w pkt. 1. wyroku a zakwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk eliminuje czyny X, XI, XIII, XIV, XV i XIX (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08) i od tych czynów oskarżonego uniewinnia,

3. z opisu czynów XIX, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 92/08) eliminuje ustalenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z R. J.,

4. ustala, że czyny III, IV, V, VII, VIII, XII i XVIII (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08) oraz XIX, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 92/08) przypisane oskarżonemu w pkt. 1. wyroku kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk stanowią ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i przyjmując za podstawę skazania art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł,

5. uniewinnia oskarżonego od czynów VI i IX (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08) przypisanych mu w pkt. 2. wyroku a za przypisany tam czyn z pkt. II stanowiący przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł,

6. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 8 wyroku, wydane na podstawie art. 46 § 1 kk,

II. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. J., przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i przyjęciu stanu prawnego sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2009. 206. 1589 ze zm.) zmienia w ten sposób, że:

1. z ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu w pkt. 10. wyroku a zakwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk eliminuje czyny II, IV, V, VI, VII, VIII, IX, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV i od tych czynów oskarżonego uniewinnia,

2. ustala, że czyny III i X przypisane oskarżonemu w pkt. 10. wyroku kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk stanowią ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i przyjmując te przepisy za podstawę skazania, na tej podstawie oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł,

3. uchyla wobec tego oskarżonego rozstrzygnięcie z pkt. 12. wyroku wydane na podstawie art. 46 § 1 kk oraz uchyla pkt 13. wyroku,

III. wyrok w pozostałej części wobec oskarżonych R. K. i R. J. utrzymuje w mocy,

IV. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk łączy kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec oskarżonego R. K. i wymierza oskarżonemu jako kary łączne: 3 (trzy) lata i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności i 160 (sto sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu R. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 sierpnia 2007 r. do dnia 22 marca 2010 r. a na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonemu R. J. zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 września 2009 r. do dnia 15 czerwca 2010 r.,

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. O. kwotę 738 zł, w tym 23% VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. K. w instancji odwoławczej,

VII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa z tytułu opłaty za obie instancje:

- od oskarżonego R. K. kwotę 1.040 (tysiąc czterdzieści) zł,

- od oskarżonego R. J. kwotę 780 (siedemset osiemdziesiąt) zł,

zwalnia oskarżonych od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych postępowania odwoławczego przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

R. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 16 czerwca 2003 roku do dnia 15 lutego 2004 roku w W. i na terenie woj. (...) brał udział wspólnie i w porozumieniu z R. J., P. F., P. S. oraz innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na terenie województwa (...), mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu a w tym kradzieży z włamaniem samochodów oraz nabywania, pomocy w zbywaniu, przyjmowania i pomocy do ukrycia samochodów, uzyskanych za pomocą czynów zabronionych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

II. w nieustalonym dniu, lecz nie wcześniej niż 16 czerwca 2003 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami pomagał nieustalonej osobie w zbyciu samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 177.000 zł skradzionego w dniu 16 czerwca 2003 r. w W. z (...), w ten sposób, że uczestniczył w przetransportowaniu pojazdu do nabywcy w okolicy W., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w dniu 4 września 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu osobowego marki A. (...) nr rej.(...) o wartości ok. 20.000 zł na szkodę D. K., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. w nocy 21/22 września 2003 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z trzema ustalonymi osobami poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 65.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

V. w dniu 26 września 2003 r. w W. przy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 55.000 zł na szkodę G. S., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VI. w dniu 26 września 2003 roku w W., pomagał nieustalonej osobie w zbyciu samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...), o wartości 124.000 zł, skradzionego w nocy z 25/26 września 2003 r. w miejscowości C. z ulicy (...), w ten sposób, że przekazał M. G. informację na temat przedmiotowego samochodu i możliwości jego zakupu, mając świadomość, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.;

VII. w dniu 30 września 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 80.000 zł na szkodę E. M., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VIII. w dniu 30 września 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 70.000 zł na szkodę (...), czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IX. w okresie od 5 do 11 października 2003 roku w W. i na terenie województwa (...) działając ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu pomagał ustalonej osobie w zbyciu samochodu marki H. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 40.000 zł, skradzionego w dniu 5 października 2003 roku w W. z ul. (...), w ten sposób, że przekazywał innym nieustalonym osobom informację o tym pojeździe i możliwości jego nabycia, zaś w dniu 11 października 2003 roku przeprowadził go do tych osób w okolicy miejscowości P., mając świadomość, iż pojazd został uzyskany za pomocą czynu zabronionego i czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k.;

X. w dniu 5 października 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 90.000 zł na szkodę B. D., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XI. w dniu 8 października 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 72.000 zł na szkodę W. (...), czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XII. w dniu 8 października 2003 r w W., z terenu parkingu strzeżonego przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 120.000 zł na szkodę A. O. czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIII. w dniu 10 października 2003 roku w W. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami poprzez włamanie w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 62.000 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o. o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIV. w dniu 13 października 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 100.000 zł na szkodę S. P., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XV. w dniu 18 października 2003 roku w W. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 135.700 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XVI. w okresie od 14 do 16 stycznia 2004 roku na terenie woj. (...), działając ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, zażądał od W. P. pieniędzy w kwocie 20.000 zł za zwrot skradzionego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 100 000 zł, którego kradzieży dokonano w dniu 12 stycznia 2004 r. w K. z ul. (...), tj. o czyn z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k.;

XVII. w dniu 14 stycznia 2004 r. w W., pomógł n/n osobie w zbyciu samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 93.000 zł, skradzionego w dniu 13 stycznia 2004 roku w W. z ulicy (...), w ten sposób, że przekazał T. M. informację na temat tego samochodu, mając świadomość, iż pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.;

XVIII. w dniu 28 stycznia 2004 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim zaborze karty magnetycznej, dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki R. (...) nr rej. (...), o wartości ok. 50.000 zł na szkodę (...). z o.o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIX. w dniu 30 stycznia 2004 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok 75.000 zł na szkodę (...) S.A. w R., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. J. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 20 sierpnia 2003 roku do dnia 15 lutego 2004 roku w W. i na terenie woj. (...), brał udział wspólnie i w porozumieniu z R. K., P. F., P. S. oraz innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej działającej na

terenie województwa (...), mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu a w tym kradzieży z włamaniem samochodów oraz nabywania, pomocy w zbywaniu, przyjmowania i pomocy do ukrycia samochodów, uzyskanych za pomocą czynów zabronionych, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

II. w dniu 20 sierpnia 2003 roku w W. na (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki J. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 110.000 zł na szkodę C. L., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w dniu 4 września 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 20.000 zł na szkodę D. K., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. w dniu 6 października 2003 roku w W. na P. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 53.000 zł na szkodę L. Z., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

V. w dniu 8 października 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 72.000 zł na szkodę W. (...), czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VI. w dniu 14 listopada 2003 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 110.000 zł na szkodę (...) S.A., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VII. w dniu 13 stycznia 2004 roku w W. przy Al. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 125.000 zł, na szkodę firmy (...) sp. z o.o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VIII. w dniu 13 stycznia 2004 roku w W. z P. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 120.000 zł, na szkodę firmy (...) sp. z o.o. czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

IX. w dniu 7 lutego 2004 roku w W. przy ul. (...), poprzez włamanie w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 60.000 zł, działając na szkodę (...) SA, czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

X. w dniu 12 lutego 2004 roku w W. przy ul. (...), poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonał kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 150.000 zł na szkodę S. M., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto

R. J. i R. K. zostali oskarżeni o to, że:

XIX. w dniu 4 lutego 2004 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie w nieustalony sposób, dokonali kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 100.000 zł na szkodę (...) C. (...). z o.o, czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XX. w dniu 5 lutego 2004 roku w W. przy. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonali kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok 65.000 zł na szkodę M. Ć., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXI. w dniu 6 lutego 2004 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonali kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok 66.000 zł na szkodę F. (...). z o.o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXII. w dniu 7 lutego 2004 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie w nieustalony sposób dokonali kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 100.000 złotych na szkodę M. D. oraz Banku (...) S.A., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXIII. w dniu 9 lutego 2004 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą poprzez włamanie, w nieustalony sposób dokonali kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 106.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXIV. w dniu 10 lutego 2004 roku w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu poprzez włamanie w nieustalony sposób dokonali kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości ok. 75.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 30 września 2015 roku, w sprawie XII K 185/12:

1. **oskarżonego R. K.** uznał za winnego popełnienia czynów zarzuczanych mu aktem oskarżenia (w sprawie V Ds. 84/08) w pkt. III, IV, V, VII, VIII, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVIII, XIX, z tym ustaleniem, że czyn z pkt. XIX miał miejsce na rogu ulic (...) a wysokość szkody spowodowanej czynem z pkt. XIII wyniosła kwotę 51.200 zł, zarzuczanych mu aktem oskarżenia (w sprawie V Ds. 92/08) w pkt. XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV kwalifikowanych z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i przyjął, że wszystkie powyższe czyny stanowią jeden ciąg przestępstw kwalifikowany z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 150, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 20 zł,

2. oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuczanych mu aktem oskarżenia (w sprawie V Ds. 84/08) w pkt. II, VI, IX i przyjął, że stanowią one jeden ciąg przestępstw kwalifikowany z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to, na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 100, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 20 zł,

3. oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia (w sprawie V Ds. 84/08) w pkt. XVI i za to, na podstawie art. 286 § 2 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 100, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 20 zł,

4. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie karne o czyn zarzuczany oskarżonemu R. K. w pkt. I aktu oskarżenia (V Ds. 84/08) z art. 258 § 1 kk,

5. oskarżonego R. K. uniewinnił od czynu zarzucanego mu w pkt. XVII aktu oskarżenia (V Ds. 84/08),

6. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk i w zw. z art. 91 § 2 kk połączył kary pozbawienia wolności i grzywy wymierzone oskarżonemu R. K. w pkt. 1, 2 i 3 części orzekającej wyroku i wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 4

lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 200, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 20 zł,

7. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) ul. (...), (...)-(...) P., kwoty 60.000 zł,

8. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SA z siedzibą w W.(...)kwoty 55.000 zł,

9. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SA ul. (...), (...)-(...) S. kwoty 112.975,40 zł;

10. **oskarżonego R. J.** uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia (w sprawie V Ds. 92/08) w pkt. II, III, IV, z tym ustaleniem, że czyn miał miejsce na (...), V, VI, VII, VIII, IX, X, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV kwalifikowanych z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i przyjął, że wszystkie powyższe czyny stanowią jeden ciąg przestępstw kwalifikowany z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 150, zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 20 zł,

11. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu R. J. w pkt. I aktu oskarżenia (V Ds. 92/08) z art. 258 § 1 kk,

12. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. J. i R. K. solidarnie obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SA ul. (...), (...)-(...) S. kwoty 91.172,90 zł,

13. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. J. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) SA ul. (...), (...)-(...) S., kwoty 94.831,80 zł,

14. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 sierpnia 2007 r. do dnia 22 marca 2010 r, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 września 2009 r. do dnia 15 czerwca 2010 r.

Rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. O. kwotę 600 zł wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów obrony świadczonych z urzędu oskarżonemu R. K. od dnia 15 maja 2015 r. a od oskarżonych, na rzecz Skarbu Państwa zasądził koszty procesu, w tym tytułem opłaty od oskarżonego K. kwotę 1200 zł a od oskarżonego J. kwotę 1000 zł, zaś tytułem uzasadnionych wydatków Skarbu Państwa od każdego z oskarżonych kwotę po 70 zł, w pozostałej części przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego R. K., na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk, zaskarżyła wyrok w stosunku do tego oskarżonego w zakresie:

1. czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08 – w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVIII, XIX – w całości,

2. czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia w sprawie V Ds. 92/08 – w punktach XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV – w całości.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk skarżąca zarzuciła:

I. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na pominięciu w uzasadnieniu wyroku dowodów, na jakich oparł się Sąd Okręgowy, uznając że swoim działaniem R. K. wypełnił znamiona czynu z art. 258 § 1 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony R. K. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, nawet przy przyjęciu założenia, że istnieją dowody popełnienia przez oskarżonego R. K. przestępstw przeciwko mieniu, nie daje podstaw do uznania, że R. K., R. J., P. F., P. S. i „inne osoby” tworzyły strukturę wewnętrzną w której istniał podział zadań i funkcji wewnątrz grupy, wyodrębniony ośrodek decyzyjny czy powiązania socjologiczno-psychologiczne między oskarżonymi i pozostałymi wymienionymi osobami;

II. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II i III aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułu 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady obiektywizmu i zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez:

1. uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań T. M., mimo, że jest to jedyny dowód wskazujący na winę oskarżonego, wyjaśnienia tego świadka należy traktować jako pomówienia i podchodzić do nich z dużą dozą ostrożności zaś postępowanie karne przeciwko P. F. o ten czyn zostało prawomocnie umorzone przez Prokuraturę,

2. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach T. M. złożonych w dniu 28 kwietnia 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,

3. oparcie ustaleń faktycznych na logowaniach B. (...), podczas gdy po zatrzymaniu oskarżonego R. K. w trakcie przeszukania osoby ani w trakcie przeszukania miejsca zamieszkania nie znaleziono kart telefonicznych, które wskazywały by na fakt użytkowania przez oskarżonego przypisywanych mu numerów telefonów;

III. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie IV aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez uznanie za wiarygodne i wystarczające do uznania winy oskarżonego wyjaśnień i zeznań M. G., mimo, że świadek ani w toku postępowania przygotowawczego ani na rozprawie nie wskazał jaka była rola oskarżonego R. K. w tym zdarzeniu a postępowanie karne przeciwko P. F. o ten czyn zostało prawomocnie umorzone;

IV. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie V aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez :

1. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach P. S. złożonych w dniu 28 maja 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,

2. oparcie ustaleń faktycznych na logowaniach B. (...), podczas gdy po zatrzymaniu oskarżonego R. K. w trakcie przeszukania osoby ani w trakcie przeszukania miejsca zamieszkania nie znaleziono kart telefonicznych, które wskazywały by na fakt użytkowania przez oskarżonego przypisywanych mu numerów telefonów;

V. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VI i IX aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach M. G. złożonych w dniu 9 maja 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie;

VI. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie VII, VIII i X aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez :

1. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach P. S. złożonych w dniu 28 maja 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,
2. oparcie ustaleń faktycznych na logowaniach Bazowych Stacji Transmisyjnych, podczas gdy po zatrzymaniu oskarżonego R. K. w trakcie przeszukania osoby ani w trakcie przeszukania miejsca zamieszkania nie znaleziono kart telefonicznych, które wskazywały by na fakt użytkowania przez oskarżonego przypisywanych mu numerów telefonów;

VII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XI aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez:

1. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach P. S. złożonych w dniu 1 lipca 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,
2. dowolne uznanie, że dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma znaczenia opinia biologiczna, podczas gdy z treści opinii wynika, że na kole kierownicy ujawniono ślady DNA nie należące do oskarżonego R. K.;

VIII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XII, XIII, XIV i XV aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez :

1. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach P. S. złożonych w dniu 1 lipca 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,
2. oparcie ustaleń faktycznych na logowaniach B. (...), podczas gdy po zatrzymaniu oskarżonego R. K. w trakcie przeszukania osoby ani w trakcie przeszukania miejsca zamieszkania nie znaleziono kart telefonicznych, które wskazywały by na fakt użytkowania przez oskarżonego przypisywanych mu numerów telefonów (w zakresie punktu XIII, XIV i XV),

IX. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XVI aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7, 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny oraz art. 167 i 366 §1 k.p.k.(w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.) poprzez:

1. uznanie za wiarygodne wyjaśnień T. M., mimo, że wyjaśnienia tego świadka należy traktować jako pomówienia i podchodzić do nich z dużą dozą ostrożności a jego relacje nie są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego W. P.,
2. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach T. M. złożonych w dniu 28 kwietnia 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,
3. niedopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań syna pokrzywdzonego W. P., mimo wyjaśnień T. M., w których wskazywał, że to właśnie syn pokrzywdzonego otrzymał część pieniędzy za odzyskanie skradzionego samochodu;

X. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XVIII aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez :

1. oparcie ustaleń faktycznych na pierwszych wyjaśnieniach W. M. złożonych w śledztwie, w których wskazał, że kradzieży dokonał wspólnie z R. K., mimo, że wyjaśnienia te zostały odwołane przez świadka już na etapie prowadzonego przeciwko niemu postępowania przygotowawczego, a następnie wielokrotnie świadek podawał, że kradzieży dokonał sam,

2. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach T. M. złożonych w dniu 29 kwietnia 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie.

XI. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XIX aktu oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez:

1. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach P. S. złożonych w dniu 1 lipca 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,

2. oparcie ustaleń faktycznych na lakonicznych wyjaśnieniach T. M., w których nie wskazał nawet jednoznacznie danych osoby, która miała do niego dzwonić w sprawie nabycia przedmiotowego pojazdu.

XII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XIX aktu oskarżenia w sprawie V Ds 92/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez:

1. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach T. M. złożonych w dniu 29 kwietnia 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie,

2. oparcie ustaleń faktycznych na lakonicznych wyjaśnieniach P. S., w których wskazał jedynie, że w sprawie nabycia przedmiotowego pojazdu skontaktował oskarżonego ze świadkiem S.;

XIII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XX aktu oskarżenia w sprawie V Ds 92/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez:

1. oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach M. K., mimo występujących między nimi znacznych rozbieżności,

2. oparcie ustaleń faktycznych na lakonicznych wyjaśnieniach P. S., w których wynikało jedynie, że w sprawie nabycia przedmiotowego pojazdu skontaktował oskarżonego z potencjalnym nabywcą jednak do transakcji sprzedaży przedmiotowego pojazdu nie doszło;

XIII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XXI aktu oskarżenia w sprawie V Ds 92/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach T. M. złożonych w dniu 29 kwietnia 2008 r. po ujawnieniu mu treści rozmów telefonicznych, które nie mogą stanowić materiału dowodowego w sprawie;

XIV. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XXII i XXIV aktu oskarżenia w sprawie V Ds 92/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez oparcie ustaleń faktycznych na lakonicznych wyjaśnieniach P. S., z których wynikało jedynie, że skontaktował oskarżonego R. K. z potencjalnymi nabywcami tych pojazdów;

XV. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie XXIII aktu oskarżenia w sprawie V Ds 92/08 obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez

oparcie ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach P. S. mimo, że stanowiły one jedyny materiał dowodowy obciążający oskarżonego R. K. a w relacjach tego świadka występowały rozbieżności

- co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, a w zakresie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia w sprawie V Ds 84/08 - w punkcie I - do umorzenia postępowania wobec przedawnienia karalności.

Obrońca oskarżonego R. K., podnosząc takie zarzuty wniosła o jego uniewinnienie od popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08 – w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVIII, XIX oraz czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia w sprawie V Ds. 92/08 – w punktach XIX, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV.

Obrońca oskarżonego R. J., na podstawie art. 425 i 444 kpk zaskarżyła wyrok w całości, co do części dotyczącej tego oskarżonego na jego korzyść. Powołując się na art. 427 i 438 kpk rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji zarzuciła „naruszenie art. 438 pkt 1 kpk przez błędne zastosowanie art. 258 kk – pkt 11 wyroku oraz art. 438 § 2 kpk przez naruszenie art. 5, 7, 237, 424 kpk mające wpływ na błędne ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów oraz 438 § 3 kpk przez błędne ustalenia w wyniku powyżej opisanych uchybień odnośnie udziału oskarżonego w przypisanych mu zdarzeniach kradzieży z włamaniem oraz poprzez przypisanie mu spowodowania szkody w mieniu pokrzywdzonych”.

Podnosząc taki zarzut, skarżąca w oparciu o art. 437 § 1 i 2 kpk, wniosła o zmianę wyroku w całości co do R. J. przez uniewinnienie od wszystkich zarzutów opisanych w pkt 10 wyroku (zarzut II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV) i pkt. 11 wyroku odnośnie zarzutu z art. 258 kk.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych w części okazały się skuteczne i doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku, przy czym w zasadniczym zakresie wobec oskarżonego R. J., w mniejszym - wobec oskarżonego R. K..

Niezależnie od procesowej poprawności sformułowanych w apelacjach zarzutów, w tym ich kwalifikacji w ramach względnych podstaw odwoławczych z art. 438 kpk, która to uwaga ma zastosowanie przede wszystkim do środka odwoławczego wywiedzionego przez obrońcę oskarżonego R. J., skarżące wad zaskarżonego wyroku zasadniczo upatrują w dopuszczalności przyjęcia określonych źródeł dowodowych jako podstawy ustaleń faktycznych a w konsekwencji wyrokowania a także, w sprzeczności oceny materiału dowodowego przedstawionej w uzasadnieniu wyroku z kryteriami wskazanymi przez ustawodawcę w art. 7 kpk. Taka konstrukcja zarzutów uprawnia sąd odwoławczy do ich częściowo wspólnej oceny.

Materiał dowodowy analizowanej sprawy, pomimo obszerności dokumentujących go akt, nie jest rozbudowany. Jego część stanowią dowody w postaci zeznań właścicieli lub użytkowników skradzionych pojazdów, które wskazują na okoliczności – czas i miejsce - ich utraty a także elementy pojazdy te identyfikujące, te ostatnie wynikają także z załączonych do akt dokumentów. Nie umniejszając rangi tychże dowodów dla rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy, stwierdzić należy, że same w sobie nie są one źródłem wiedzy pozwalającym zidentyfikować sprawców poszczególnych przestępstw. Zasadnicze źródło dowodowe w tym zakresie stanowią zeznania (wyjaśnienia) świadków, którzy trudnili się działalnością przestępczą polegającą m.in. na nabywaniu, bądź pośredniczeniu w nabywaniu kradzionych pojazdów i z tego tytułu posiadali wiedzę nie tylko co do osób, które pojazdami tymi dysponowały, ale także sposobów, jakimi osoby te w posiadanie tych pojazdów weszły. Te właśnie okoliczności były przedmiotem zeznań m. in. P. S., M. G., T. M., W. M., czy M. K.. Pozostałe zgromadzone w sprawie dowody w szerszym, bądź większym zakresie służyły weryfikacji relacji wskazanych świadków.

Przywołane źródła osobowe – co raz jeszcze należy podkreślić - to relacje osób, których wiedza co do przedmiotu postępowania wynikała z ich własnej działalności przestępczej w obszarze zarzuconym oskarżonym: w/wymienieni bądź byli współsprawcami czynów zarzuconych oskarżonym, bądź z ich przestępczej działalności bezpośrednio

korzystali nabywając w różnym celu skradzione przez nich pojazdy. Możliwość procesowego wykorzystania wyjaśnień, czy zeznań takich świadków, w świetle zasad określonych w procedurze karnej, nie budzi wątpliwości. Sprawca, który w innej sprawie odpowiada za współudział w przestępstwach objętych postępowaniem, a tym bardziej taki, wobec którego postępowanie zostało prawomocnie zakończone, we wszystkich innych sprawach ma status świadka, jeżeli jego sprawa pozostaje w toku - z określonymi uprawnieniami i rygorami z tą rolą procesową związanymi. W rozpoznawanej sprawie, wymienieni wyżej świadkowie, a w szczególności P. S., M. G. i T. M. złożyli zeznania na okoliczność własnej działalności przestępczej bezpośrednio powiązanej z zarzutami stawianymi oskarżonym, jednak poza zeznaniami obejmującymi ich swobodne wypowiedzi wynikające z odtwarzania w pamięci określonych zdarzeń, część wypowiedzi to de facto ich stanowisko co do treści zabezpieczonych i odtworzonych im materiałów z kontroli operacyjnej. Taki sposób pozyskania części dowodów z omawianych źródeł osobowych nie pozostał poza uwagą sądu orzekającego w pierwszej instancji. Sąd Okręgowy dokonując legalności a tym samym procesowej dopuszczalności wykorzystania dowodów z kontroli operacyjnej wskazał, że w rozpoznawanej sprawie nie było to możliwe, skoro przestępstwa zarzucone oskarżonym nie zostały ujęte w art. 19 ust. 1 ustawy o policji, nie należały zatem do tzw. przestępstw katalogowych.

Kwestia dopuszczalności procesowego wykorzystania pochodzących z legalnie zarządzanej i przeprowadzonej kontroli operacyjnej dowodów przestępstwa, które nie mieściło się w katalogu czynów uprawniających do zastosowania kontroli operacyjnej, była przedmiotem rozważań w orzecznictwie jak i literaturze. Zagadnienie pozyskania w wyniku analizowanych działań operacyjnych dowodów popełnienia przestępstwa, tyle, że innego niż to, w związku z którym zarządzono kontrolę a nadto innego, niż to, w związku z którym ustawa w ogóle dopuszcza stosowanie takiego środka, było przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, m. in. w postanowieniu z 26 kwietnia 2007 r, I KZP 6/07 (OSNKW 2007, nr 5, poz. 37). Sąd Najwyższy stwierdził wówczas, że ujęte w art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji „uzyskane dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego lub mające znaczenie dla toczącego się postępowania karnego” to dowody popełnienia przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 tej ustawy. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że uzyskane w ramach kontroli materiały stanowiące dowody popełnienia przestępstw innych niż wymienione bezpośrednio w przywołanym przepisie, gromadzone są w sposób sprzeczny z prawem, bowiem niedopuszczalne jest domniemanie, że zgoda sądu na konkretną kontrolę operacyjną legalizuje gromadzenia wszelkich informacji w jej ramach uzyskanych. Sąd Najwyższy wykluczył możliwość wykorzystania takich materiałów, które są dowodem popełnienia przestępstwa, ale innego niż to, w związku z którym można stosować kontrolę operacyjną. Ten kierunek interpretacji, uwzględniając także głosy krytyki, znalazł szerokie poparcie wśród glosatorów i w efekcie został utrzymany w orzecznictwie (głosy R. Signerskiego, J. Skorupki, D. Szumiło-Kulczyckiej, L. Stryjewskiego, S. Hoc). Wielokrotne – do daty wyrokowania przez sąd pierwszej instancji - nowelizacje art. 19 ustawy o Policji nie spowodowały w tym zakresie zmiany. Odnotować jedynie wypada, że ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 11 czerwca 2011 r. (Dz. U. 2011.53.273) po art. 15 dodano art. 15a, który stanowił o dopuszczalności wykorzystania dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot. Tym samym, wobec takiej treści regulacji, za niedopuszczalne uznać należy korzystanie z materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w sprawie o przestępstwa, które nie należą do tych wymienionych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Z uwagi na szczególnie charakter omawianej regulacji, przepisy te nie mogą być interpretowane rozszerzająco.

Uwzględniając powyższe uwarunkowania prawne, szczególnie wnikliwej analizie poddać należy sposób wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej w rozpoznawanej sprawie. Sąd orzekający w pierwszej instancji uznał bowiem, że o ile materiałów tych bezpośrednio wykorzystać nie mógł, to już uzyskane w wyniku ich odtworzenia wyjaśnienia i zeznania współsprawców czynów zarzuconych oskarżonym, uznał za dowód inny niż wykorzystanie samej treści zarejestrowanej rozmowy telefonicznej (str. 56 uzasadnienia). Przyjął zatem należy, choć uzasadnienie w tym zakresie jest nader lakoniczne, że zdaniem sądu okręgowego dowód uzyskany w taki sposób nie ma charakteru dowodu nielegalnego a jedynie od takiego pochodzi, co sprawia, że nie ma procesowych przeszkód do jego wykorzystania w postępowaniu karnym. Takie stanowisko sądu wymaga zatem oceny w aspekcie dopuszczalności wprowadzenia do procesu dowodów mających swoje źródło w dowodzie nielegalnym, czyli tzw. dowodów „pośrednio” nielegalnych.

Za takowy uznać przy tym należy dowód uzyskany w wyniku przeprowadzenia dowodu bezpośrednio nielegalnego w sytuacji, gdy bez niego dowód nielegalny „pośrednio” w ogóle by nie zaistniał.

W doktrynie i orzecznictwie dopuszcza się możliwość wykorzystania takich dowodów (np. M. Żbikowska „Dowód pośrednio nielegalny w polskim procesie karnym”, WPP 2012, nr 1-2, s. 108-124, choć autorka koncentruje się wyłącznie na dopuszczalności wykorzystania dowodu z wyjaśnień uzyskanych z naruszeniem swobody wypowiedzi). W ocenie Sądu Apelacyjnego pogląd ten zasługuje na aprobatę, ale wyłącznie w warunkach, gdy uzyskanie dowodu „pośrednio nielegalnego” nie jest następstwem jednoczesnego przeprowadzenia dowodu źródłowego (czyli nielegalnego), a taka sytuacja miała miejsce w rozpoznawanej sprawie. Część obciążających oskarżonych relacji świadków uzyskano wyłącznie w wyniku odtworzenia tym osobom treści nagrań i ich wypowiedzi w tym zakresie nie mogą być traktowane inaczej, jak komentarz do treści odsłuchanych rozmów. Co więcej, do niektórych czynów (o czym szczegółowo dalej), tylko taki materiał został przedstawiony na poparcie oskarżenia. W omawianych warunkach nie sposób zatem przyjąć, by tak pozyskany materiał dowodowy zaledwie pochodził od dowodu nielegalnego, skoro jego podstawę stanowiło wprowadzenie do procesu dowodu bezpośrednio nielegalnego a zatem dotkniętego uchybieniem w postaci niedopuszczalności przeprowadzenia.

Wobec omówionej regulacji, Sąd Okręgowy w Warszawie słusznie uznał, że w rozpoznawanej sprawie wykorzystanie dowodów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej w postaci treści rozmów telefonicznych było niemożliwym, skoro przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk nie mieszczą się w katalogu przestępstw, w stosunku do których kontrola taka jest dopuszczalna. Dalszy wywód sądu w tym zakresie stanowi jednak zaprzeczenie tego stanowiska, bowiem wykazując niedopuszczalność wykorzystania takich dowodów, sąd nie tylko wprowadził je do procesu, ale przyjął także za podstawę ustaleń faktycznych, przy czym – co raz jeszcze należy podkreślić - do części czynów, materiały te stanowią jeżeli nie jedyną, to zasadniczą podstawę rekonstrukcji stanu faktycznego. W takich kategoriach ocenić należy stanowisko sądu o dopuszczalności wykorzystania w sprawie jako dowodów wyjaśnień złożonych przez świadków M., S. i G. po przeprowadzeniu czynności odtworzenia rozmów telefonicznych, gdy sąd stwierdza, że jest to dowód inny niż wykorzystanie treści zarejestrowanej rozmowy telefonicznej w formie nagrania czy zapisu (str. 56 uzasadnienia). Sąd podniósł przy tym, że sam fakt prowadzenia rozmów telefonicznych pomiędzy poszczególnymi osobami nie był kwestionowany a nadto znajdował potwierdzenie czy w danych uzyskanych od operatorów, czy przeprowadzonej analizie łączności telefonicznych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, stanowisko sądu w tym zakresie obarczone jest błędem logicznym. Skoro sąd słusznie przyjmuje, że z uwagi na przedmiot rozpoznawanej sprawy wykorzystanie materiałów z kontroli operacyjnej co do części czynów jest prawnie niedopuszczalne, to oznacza to brak możliwości ich legalnego wprowadzenia do procesu. Wykorzystanie takich materiałów operacyjnych, jakie są przedmiotem analizy w rozpoznawanej sprawie, sprowadza się wyłącznie do ich odtworzenia. Nie ma możliwości innego „wykorzystania” nagrań rozmów telefonicznych, aniżeli ich odtworzenie. W taki właśnie sposób nagrania te zostały wprowadzone do materiału dowodowego rozpoznawanej sprawy, skoro zostały odtworzone i to wyłącznie w następstwie takiego ich wykorzystania, świadkowie złożyli określonej treści wyjaśnienia, bądź zeznania. Co istotne, treść tak uzyskanych wypowiedzi nie stanowi samodzielnego, niezależnego od nagrań, źródła dowodowego, skoro dla ustalenia, co jest przedmiotem wypowiedzi, niezbędne jest ich odniesienie do treści a przede wszystkim daty zarejestrowanej rozmowy. Relacje wskazanych świadków stanowią zatem komentarz do nagranych rozmów. W takich okolicznościach, nie ulega wątpliwości, że prokurator a w konsekwencji także sąd z obrazą poddanych analizie przepisów wprowadził do procesu materiał, którego wykorzystać nie mógł, a tym samym nie może on mieć charakteru dowodu i stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Dla oceny w tym zakresie bez znaczenia pozostaje, w jakich warunkach i okolicznościach doszło od odtworzenia nagrań uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej, istotnym jest, że do czynności takiej doszło i dla potrzeb rozpoznawanej sprawy jej efekty wykorzystano.

Czyniąc oceny i ustalenia we wskazanym zakresie, poza uwagą sądu odwoławczego nie pozostała istotna zmiana stanu prawnego dokonana ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 15 kwietnia 2016 r. (Dz. U. 2016.437). W jej wyniku został znowelizowany art. 168a kpk a po nim dodany art. 168b. Pierwszy z powołanych przepisów stanowi o braku możliwości uznania za niedopuszczalny dowodu wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów

postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 kk. Z dodanego natomiast art. 168b kpk wynika, że jeżeli w wyniku kontroli operacyjnej zarządzanej na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych uzyskano dowód popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobą niż objęta zarządzeniem kontroli operacyjnej, prokurator podejmuje decyzję w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym. Jednocześnie, na podstawie art. 4 wskazanej ustawy, uchylono przepisy art. 19 ust. 15a-15e ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji. Wskazane zmiany, których istota sprowadza się do legalizacji dowodów, które dotychczas nie mogły być wykorzystane w procesie, zostały uchwalone i weszły w życie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji, więc chociażby z uwagi na zasady lojalności procesowej, nie mogą znaleźć zastosowania w rozpoznawanej sprawie. Niezależnie od powyższego, literalna wykładania treści art. 168b kpk, w powiązaniu z przepisem art. 19 ustawy o Policji (w szczególności art. 19 ust. 1, ust. 14, ust. 15) wskazuje, że przepis ten reguluje sytuację pozyskania ujętych tam materiałów na etapie postępowania przygotowawczego, przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu. Tylko bowiem na tym etapie postępowania istnieje możliwość selekcji wyników kontroli operacyjnej, w aspekcie możliwości ich wykorzystania jako dowód popełnienia przez osobę, wobec której była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobą niż objęta zarządzeniem kontroli operacyjnej. Decyzję „w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym” ustawodawca zastrzegł dla prokuratora z tego powodu, że to wyłącznie prokurator na etapie formułowania oskarżenia decyduje, jakie dowody na jego poparcie przedstawi sądowi. „Wykorzystanie” dowodu w rozumieniu analizowanego przepisu jest równoznaczne z jego zgłoszeniem do przeprowadzenia przed sądem. Ta sytuacja, wobec etapu postępowania karnego, nie mogła zaistnieć w rozpoznawanej sprawie, stąd w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie znajduje w niej zastosowania art. 168b kpk.

Uwzględniając wskazaną argumentację, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok - wobec oskarżonego R. K. uchylając w pierwszej kolejności rozstrzygnięcia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny - w ten sposób, że wyeliminował z przypisanych oskarżonym ciągów przestępstw te czyny, co do których podstawę ustaleń faktycznych – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku - stanowiły wyłącznie zeznania świadków uzyskane w następstwie odtworzenia im nagrań z kontroli operacyjnej i od tych czynów oskarżonych uniewinnił. I tak, wobec oskarżonego R. K., z ciągu przestępstw przypisanego mu w pkt. 1 wyroku a zakwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z omawianych względów sąd odwoławczy wyeliminował czyny X, XI, XIII, XV i XIX. Sąd uniewinnił tego oskarżonego także od czynu z pkt. XIV pomimo wskazania przez sąd pierwszej instancji, że podstawę ustaleń w tym zakresie stanowią także zeznania P. S. złożone do protokołu jego przesłuchania w charakterze podejrzanego bez ujawnienia nagrań. Z treści tych wyjaśnień (k. 1239, T. VII akt VIII K 287/08) wynika wyłącznie, że P. S. przekazał informację dotyczącą zakupu pojazdu ujętego w zarzucie M. C. ps. (...), którego numeru telefonu nie pamiętał. Takiej treści wyjaśnienia w żaden sposób nie wiążą osoby oskarżonego R. K. z kradzieżą tego samochodu. Także M. C. przesłuchany w charakterze świadka nie wskazał, by to oskarżony dokonał kradzieży. Ten świadek zanegował zresztą znajomość z oskarżonym, jakkolwiek z nim współpracę, zeznał, że nigdy go widział (k. 4383, 4933- 4935).

Ze wskazanych wcześniej powodów, sąd uniewinnił oskarżonego R. K. także od czynów z pkt. VI i IX ujętych w ciągu przestępstw przypisanych mu w pkt. 2 części rozstrzygającej wyroku i kwalifikowanych z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Wobec oskarżonego R. J. z ciągu przestępstw przypisanych mu w pkt. 10 wyroku a zakwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, sąd wyeliminował czyny IV, V, VI, VII, VIII i IX bowiem w tym zakresie ustalenia sądu pierwszej instancji wynikały wyłącznie z zeznań (wyjaśnień) świadków, których relacje zostały uzyskane w wyniku odtworzenia nagrań z kontroli operacyjnej.

Sąd Apelacyjny uniewinnił tego oskarżonego także od czynów z pkt. II, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV uznając, że materiał dowodowy sprawy, który stanowił dla sądu podstawę uznania jego winy, nie jest ku temu wystarczający.

Wobec takiej treści rozstrzygnięcia co do oskarżonego R. J., z opisu czynów XIX, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV przypisanych oskarżonemu R. K. sąd wyeliminował ustalenie, że działał on wspólnie i w porozumieniu z R. J..

Odnosząc się do poszczególnych a wymienionych wyżej czynów zarzuconych oskarżonemu R. J. (od II. do XXIV) stwierdzić należy, że sąd z obrazą art. 5 § 2 kpk przyjął, że dowody, które przedstawił prokurator, poszerzone w toku przewodu sądowego pozwalają w sposób pewny i jednoznaczny uznać, że ten oskarżony jest sprawcą, bądź współsprawcą wskazanych przestępstw.

Podstawę ustaleń sądu pierwszej instancji dla przypisania oskarżonemu R. J. kradzieży z włamaniem pojazdu marki J. (...) w dniu 20 sierpnia 2008 r. na szkodę C. L. (zarzut II), były zeznania T. M.. Z jego spontanicznej relacji, nie obejmującej wypowiedzi po odtworzeniu nagrań z kontroli operacyjnej, wynika jedynie tyle, że świadek pojazdu tego nie kojarzył, mógł do kogoś dzwonić lub wysłać smsa, jednak nie był w stanie wskazać, z kim na ten temat rozmawiał, kto go ukraść i co z tym samochodem się stało (k. 983 t. V akt VIII K 245/08, ujawnione k. 4496). Wobec takiej treści wypowiedzi świadka, wyczerpującej cały materiał dowodowy w tym zakresie, nie ma podstaw dowodowych do powiązania osoby oskarżonego z kradzieżą wskazanego samochodu. Omawiając materiał dowodowy w tym zakresie sąd pierwszej instancji odwołał się także do zeznań M. G., złożonych po odtworzeniu nagrań, przy czym nawet w tych zeznaniach, świadek zaledwie nie wykluczył możliwości nabycia tego pojazdu od oskarżonego R. J. (k. 2112, t. XI akt VIII K 287/08 ...mogłem nabyć od grupy (...) tego J....). Co istotne, sąd pierwszej instancji dokonując analizy treści zeznań świadka podniósł, że świadek wskazał, że samochód nabył od K., co jednak zdaniem sądu (cyt.) nie stoi w opozycji do przypisania oskarżonemu J. dokonania kradzieży z włamaniem, bowiem obaj oskarżeni byli współnikami (str. 33 uzasadnienia). Przywołany sposób argumentacji jest sprzeczny z podstawowymi regułami procesu karnego i sprowadza się do zastępowania dowodów domniemaniami i to dla oskarżonego niekorzystnymi. Tak ukształtowany materiał dowodowy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie mógł stanowić podstawy uznania sprawstwa oskarżonego, stąd sąd uniewinnił tego oskarżonego od zarzutu ujętego w pkt. II.

Odnosząc się do ustaleń sądu okręgowego w zakresie przypisanej oskarżonemu R. J. kradzieży z włamaniem samochodu marki M. (...) (zarzut XIX) stwierdzić należy, że ocena sądu także w tym zakresie nie zasługuje na aprobatę. Z uzasadnienia wyroku, jak i lektury akt sprawy wynika, że zasadniczym dowodem obciążającym oskarżonych co do tego czynu były zeznania P. S.. Ich treść, przywołana także przez sąd, wskazuje, że świadek relacjonował wyłącznie co do swoich kontaktów w tym przedmiocie z R. K.. Podobnie zeznał K. S.. Co więcej, podsumowując okoliczności wynikające z materiału dowodowego w tym zakresie, sąd wskazał, że to oskarżony K. dokonał kradzieży z włamaniem przedmiotowego pojazdu (str. 48 uzasadnienia). W takich warunkach stwierdzić należy, że brak jest podstawy dowodowej do uznania winy R. J. także co do tego czynu.

Podobna ocena ma zastosowanie do wniosków i ustaleń sądu dotyczących kradzieży z włamaniem samochodu M. (...) (...) w dniu 5 lutego 2004 r. zarzuconego także oskarżonemu R. J. w pkt. XX. Z zeznań świadków posiadających wiedzę co do tego czynu (relacje M. K. i P. S.) wynika, że samochodem tym dysponował oskarżony R. K.. W części motywacyjnej uzasadnienia wyroku, sąd nie tylko nie odniósł się do osoby oskarżonego R. J., ale analizując zgromadzone dowody przyjął za bezsporne, że to oskarżony K. dokonał powyższej kradzieży z włamaniem (str. 50 uzasadnienia). Przy tak ukształtowanym materiale dowodowym a jednocześnie mając na względzie przywołaną sferę motywacyjną wyroku, sąd odwoławczy także od tego zarzutu zobowiązany był oskarżonego R. J. uniewinnić.

W zakresie przestępstwa kradzieży z włamaniem samochodu marki M. (...) w dniu 6 lutego 2004 r. na szkodę (...) sp. z o.o. (zarzut XXI), materiał dowodowy – jak wskazał sąd – stanowią zeznania P. S., który przyznał, że samochód kupił od oskarżonego R. K. (k. 949). Dokonując oceny dowodów zgromadzonych w tym zakresie, sąd pierwszej instancji – podobnie jak w przypadku wcześniej analizowanych zarzutów - wyprowadził z nich wniosek, że to współoskarżony dokonał kradzieży z włamaniem tego pojazdu (str. 51 uzasadnienia). W konsekwencji, także od tego czynu, uwzględniając przywołaną argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, sąd odwoławczy uniewinnił oskarżonego R. J. od tego zarzutu.

Tożsama sytuacja ma miejsce wobec zarzuconej oskarżonemu R. J. (w ramach współsprawstwa z R. K.) kradzieży z włamaniem M. (...) nr rej. (...) na szkodę M. D. oraz (...) SA, która miała miejsce w dniu 7 lutego 2004r. (zarzut XXII). Materiał dowodowy co do tego czynu, w zakresie umożliwiającym identyfikację jego sprawców, zasadniczo stanowią zeznania P. S.. Świadek ten przyznał, że w sprawie samochodu skontaktował oskarżonego R. K. z K. S.. Ten ostatni, również słuchany w charakterze świadka, potwierdził rozmowy w tym przedmiocie z P. S. i oskarżonym K., nie „kojarzył” natomiast R. J.. Te dowody doprowadziły sąd pierwszej instancji do wniosku, że to oskarżony K. dokonał kradzieży z włamaniem wskazanego pojazdu, jednak ani z ustaleń stanu faktycznego, ani z części motywacyjnej uzasadnienia wyroku nie wynika, co zatem legło u podstaw uznania winy oskarżonego R. J. (str. 52 uzasadnienia). Wobec powyższego, uwzględniając także wcześniej zaprezentowaną argumentację, sąd odwoławczy uniewinnił oskarżonego R. J. od zarzutu popełnienia czynu oznaczonego jako XXII w akcie oskarżenia.

Podobna argumentacja ma zastosowanie także do czynów zarzuconych oskarżonemu R. J. w pkt. XXIII (kradzież z włamaniem M. (...) w dniu 9 lutego 2004 r.) i XXIV (kradzież z włamaniem M. (...) w dniu 10 lutego 2004r). W zakresie sprawców obu tych przestępstw jedyny dowód stanowią zeznania P. S.. Co do kradzieży z dnia 9 lutego 2004 r. świadek podał, że samochód ten nabył od R. K. (k. 953). Co do drugiego z pojazdów, skradzionego dzień później, przyznał, że w tej sprawie skontaktował oskarżonego R. K. z M. C. (k. 949). Powyższe wypowiedzi P. S. wyczerpują treść jego relacji co do powyższych zarzutów, tym samym w materiale dowodowym sprawy brak jest podstaw do przypisania ich sprawstwa oskarżonemu R. J., co skutkowało jego uniewinnieniem przez sąd odwoławczy także od tych zarzutów.

Wobec przywołanej powyżej argumentacji (co do czynu XIV R. K. i czynów ujętych w grupie od II do XXIV) przypomnieć należy, że jedna z naczelnych zasad procesu karnego - zasada prawdy materialnej - sformułowana w art. 2 § 2 kpk, wprowadza wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych. Ustalenia te muszą być zatem udowodnione w takim stopniu, by w świetle całokształtu okoliczności sprawy fakt przeciwny dowodzeniu był niemożliwy. Podkreślić przy tym należy, że obowiązek udowodnienia odnosi się tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako, że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk) a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 kpk). W konsekwencji, wyrok skazujący nie może zapaść nie tylko wtedy, gdy wykazano, że oskarżony jest niewinny, ale także wówczas, gdy nie udowodniono, że jest winny zarzuconego mu przestępstwa (tak SN w postanowieniu z 18.12.2008 r. V KK 267/08, Biul.PK 2009/2/66). W ocenie sądu odwoławczego a wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji, taka właśnie sytuacja ma miejsce co do czynów zarzuconych oskarżonym a omówionych powyżej. Nie do zaakceptowania jest przy tym argumentacja sądu okręgowego, że skoro w świetle zeznań P. S. oskarżeni działali wspólnie, to z tego należy wyprowadzić wniosek, że oskarżony R. J. jest współsprawcą tych czynów, których popełnienie zarzucono mu wraz ze współoskarżonym. Współsprawstwo, jak każdy element stanu faktycznego, podlega dowodzeniu, zatem działanie w jego ramach, w sposób pewny i jednoznaczny, z dowodów musi wynikać. Tymczasem w stanie dowodowym rozpoznawanej sprawy, przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ustalenia sądu w tym przedmiocie pozostają w sferze prawdopodobieństwa i nawet jeżeli prawdopodobieństwo to jest znaczne, to nie może stanowić podstawy skazania. Niezależnie od powyższego, argumentacja sądu w tym zakresie dotknięta jest błędem logicznym. Skoro bowiem u podstaw skazania oskarżonego R. J. za wyżej omówione czyny legły ustalenia sądu, że oskarżeni co do zasady działali wspólnie, to przeczy temu sam zakres oskarżenia w rozpoznawanej sprawie, gdzie część zarzutów postawionych R. K. nie obejmuje przestępstw popełnionych w ramach współsprawstwa z R. J..

Uwzględniając powyższą argumentację nie sposób także nie dostrzec, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w zakresie w jakim dotyczy czynów, co do których oskarżonych uniewinniono, zdecydowanie nie spełnia wymogów art. 424 § 1 kpk. Uzasadnienie wyroku jest dokumentem wtórnym wobec samego rozstrzygnięcia, umożliwia jednak analizę jego zasadności, w szczególności poprawności dokonywanych przez sąd ocen i ich przełożenia na odtworzenie stanu faktycznego sprawy, wreszcie jego subsumcji pod określony przepis ustawy karnej. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wyroku, a zatem ujęte w opisie przypisanych oskarżonym przestępstw, muszą znaleźć szczegółowe odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Tymczasem analiza uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazuje, że co do części czynów, które sąd przypisał oskarżonym, w zrekonstruowanym stanie faktycznym brak jest ustaleń, by to oskarżeni czynów tych się dopuścili. Taka sytuacja ma miejsce co do zarzutów

XI, XIV i XV oskarżonego R. K. a co do oskarżonego R. J. – co do zarzutów V, VI, IX, XXII, XXIII i XXIV. Także ta okoliczność, przy uwzględnieniu kierunku zaskarżenia wyroku, skutkowałą jego zmianą w omówionym wcześniej zakresie.

Poza uwagą sądu odwoławczego nie pozostało to, że co do części czynów, co do których materiał dowodowy poddano analizie powyżej, sąd pierwszej instancji jako podstawę ustaleń faktycznych przyjął także wyniki logowania telefonów. Nie negując wartości takiego dowodu, stwierdzić należy, że ma on wyłącznie pomocniczy charakter, bowiem uprawnia do wniosku, że w określonym obszarze, wyznaczonym zasięgiem stacji bazowych, przebywał użytkownik logującego się tam telefonu. Takie natomiast ustalenie uprawnia do formułowania wniosku w zakresie sprawstwa przestępstwa tylko wówczas, gdy wynika ono z innych bezpośrednich dowodów. Samo stwierdzenie, że określona osoba przebywała w obszarze, gdzie popełniono przestępstwo, nie oznacza, że to ona tego przestępstwa dokonała.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji, które zostały skierowane wobec tej części rozstrzygnięcia, którą sąd odwoławczy utrzymał w mocy, stwierdzić należy, że nie zasługują one na uwzględnienie. Wbrew stanowisku skarżących, materiał dowodowy sprawy w tym zakresie jest jednoznaczny i pozwalał na poczynienie takich ustaleń, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku.

Obrońcy oskarżonych formułując zarzuty co do dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny wartości dowodowej zeznań P. S., T. M. i M. G. podnoszą, że świadkowie ci to zasadniczo współsprawcy czynów zarzuconych oskarżonym, a w postępowaniach we własnych sprawach korzystali z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, co sprawia, że są zainteresowani w składaniu zeznań określonej treści a to obciążaniu oskarżonych. To, zdaniem skarżących, podważa wartość ich relacji, a tym samym możliwość czynienia na ich podstawie prawdziwych ustaleń faktycznych. Stanowisko powyższe nie zasługuje na aprobatę, nie znajduje w szczególności uzasadnienia ani w obowiązującym stanie prawnym, ani w ocenie relacji wskazanych osób dokonanej w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 kpk.

Sytuacja procesowa świadków, którzy w ramach innych postępowań odpowiadają, bądź odpowiadali za własne przestępstwa pozostające w związku z zarzutami oskarżonych, sprawia, że rzeczywiście mają oni określony interes w składaniu obciążających wyjaśnień i zeznań. Samo to, nie czyni jednak ich relacji - niejako automatycznie - mniej wartościowymi. W procedurze karnej obowiązuje jedna zasada oceny dowodów a to ujęte w art. 7 kpk obowiązek kształtowania przekonania sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przytoczone kryteria oceny mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku szeroko rozumianego pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (tak, m.in. SN w wyroku z 20.11.2012 r. WA 24/12, SA we Wrocławiu w wyroku z 19.09.2013 r. II Aka 266/13; SA w Białymstoku w wyroku z 6.06.2013 r, II Aka 61/13; SA w Krakowie w wyroku z dnia 25.09.2012 r. II Aka 93/12). Te okoliczności nie stanowią jednak o szczególnych kryteriach oceny takiego dowodu, skoro ich uwzględnienie nakazują właśnie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego ujęte w art. 7 kpk.

Przenosząc te uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że nie ma podstaw do podważania wartości dowodowej zeznań złożonych przez świadków P. S., T. M., M. K. i M. G.. Uwzględniając treść ich relacji, w powiązaniu z efektem postępowań karnych, jakie wobec nich toczyły się i zakończyły, także w związku z zarzutami postawionymi oskarżonym, nie ulega wątpliwości, że wobec własnej szerokiej działalności przestępczej prowadzonej wraz z oskarżonymi, dysponowali oni bezpośrednią i wiarygodną wiedzą w zakresie czynów przypisanych R. K. i R. J.. Oceniając ich relacje nie sposób bowiem nie dostrzec, że zeznając co do działalności przestępczej oskarżonych, podawali informacje co do tych przestępstw, w których sami brali udział, bądź korzystali z ich efektu. Zasadniczą część wypowiedzi świadków dotyczy zatem ich własnej działalności przestępczej. Taki sposób relacji świadczy o szczerości wypowiedzi. Nie ulega również wątpliwości, że część zdarzeń świadkowie ci identyfikowali z uwagi na szczególne okoliczności ich zaistnienia, w tym oryginalną markę pojazdu, jego wyposażenie, czy skradziony wraz z nim towar. Taka sytuacja miała miejsce w przypadku kradzieży M. (...) z umocowanymi z tyłu pojazdu rowerami, żądania korzyści

majątkowej w zamian za zwrot skradzionego pojazdu z zawartością wędlin, czy kradzieży z włamaniem samochodu dostawczego z wyrobami cukierniczymi - ciastkami (odpowiednio zarzuty II, XVI i XXIII oskarżonego R. K.). Nadto, na co słusznie wskazał sąd okręgowy, relacje powołanych świadków znalazły bezpośrednie, lub pośrednie wsparcie w innych dowodach, w tym zeznaniach osób pokrzywdzonych bądź użytkowników pojazdów, co do miejsca i okoliczności ich zaparkowania a w efekcie kradzieży. W takich warunkach, zeznania te stanowią wartościową podstawę ustaleń faktycznych i samo to, że osoby, które je składają mają status współsprawców części przestępstw, oceny tej nie podważa. Nie jest także słuszne stanowisko obrońców, że dowody te mają charakter „osamotnionych” i nie podlegają żadnej weryfikacji, skoro taką umożliwia chociażby analiza ich treści w powiązaniu z zeznaniami pokrzywdzonych, (bądź użytkowników skradzionych samochodów). Nie można również zgodzić się z obrońcami, że skoro świadkowie nie precyzują roli oskarżonych przy niektórych przestępstwach, bądź ich relacja w tym zakresie nie jest nazbyt rozbudowana, to nie można jej przyjąć za podstawę skazania. Uwzględniając okoliczność, że wyjaśnienia i zeznania świadkowie ci składali kilka lat po czynach i często nie byli bezpośrednimi uczestnikami samych kradzieży, jak również to, że skala ich własnej działalności przestępczej ujęta w im stawianych zarzutach była znaczna, nie sposób przyjąć, by sam brak szczegółowości w zeznaniach podważał ich wartość dowodową. Nie ulega przy tym wątpliwości, że relacjonując co do działalności przestępczej oskarżonych, świadkowie podawali tylko te okoliczności, których byli pewni. Mając jakiegokolwiek wątpliwości co do określonych zdarzeń, wątpliwości te, bądź wprost brak wiedzy co do przedmiotu przesłuchania, sygnalizowali (np. zeznania T. M. co do zarzutu II oskarżonego R. J. k. 983, 4496 ... nie kojarzę tego samochodu J. (...))... nie pamiętam, z kim rozmawiałem na temat tego samochodu, kto go ukradł...).

Nie mogą być również skuteczne te zarzuty apelacji, w których obrońcy podnoszą, że w zasadzie wszystkie zeznania omawianych świadków nie mogą być wykorzystane w procesie, skoro ujawniono im nagrania z kontroli operacyjnej, których wykorzystanie w realiach rozpoznawanej sprawy nie było możliwe. Pogląd ten jest błędny. Niezależnie od tego, że nie co do wszystkich zarzutów materiały z kontroli operacyjnej wykorzystano przy rekonstrukcji stanów faktycznych, to nawet w tych przypadkach, gdy do odtworzenia nagrań doszło, zawsze miało to miejsce po czynności wcześniejszego przesłuchania, które obejmowało wiedzę świadka wynikającą wyłącznie z pamięci zdarzeń a nie ich identyfikacji na podstawie treści nagrań. I tak, co do poszczególnych przypisanych oskarżonym przestępstw:

- co do czynów osk. R. K. z pkt II, IV, VIII, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV – materiały z kontroli operacyjnej nie były wykorzystane,

- co do czynu obu oskarżonych z pkt III, zeznania na okoliczność ujętej tam kradzieży z włamaniem i udziału w niej oskarżonych T. M. złożył w dniu 7 lipca 2007 r, gdy materiały z kontroli operacyjnej odtworzono mu 29 kwietnia 2008 r (t. V k. 985, k. 68 t. IV załącznika),

- co do czynu osk. R. K. z pkt V, zeznania na okoliczność ujętej tam kradzieży z włamaniem i udziału w niej oskarżonego, P. S. złożył w dniu 27 czerwca 2007 r, nagrania rozmów telefonicznych odtworzono mu 28 maja 2008 r. (k. 948 t. V; k. 89-90 t. IV załącznika),

- co do czynu osk. R. K. z pkt VII, zeznania na okoliczność ujętej tam kradzieży z włamaniem i udziału w niej oskarżonego, P. S. złożył w dniu 27 czerwca 2007 r, nagrania rozmów telefonicznych odtworzono mu 28 maja 2008 r. (k. 948 t. V; k. 90-91 t. IV załącznika),

- co do czynu osk. R. K. z pkt XII, zeznania na okoliczność ujętej tam kradzieży z włamaniem i udziału w niej oskarżonego, P. S. złożył w dniach 27 czerwca i 16 sierpnia 2007 r, nagrania rozmów telefonicznych odtworzono mu 1 lipca 2008 r. (k. 1239 t. VII, k. 963 t. VIII; k. 47-48 t. IV załącznika),

- co do czynu osk. R. K. z pkt XVIII, zeznania na okoliczność ujętej tam kradzieży z włamaniem i udziału w niej oskarżonego, M. K. złożył w dniach 26 lutego i 7 maja 2008 r, nagrania rozmów telefonicznych odtworzono mu 30 czerwca 2008 r. (k. k. 2301 t. XII; k. 104-105 t. IV załącznika),

- co do czynu osk. R. J. z pkt X, materiały z kontroli operacyjnej nie zostały wykorzystane,

- co do czynu osk. R. K. z pkt XIX świadkom P. S. i K. S. nie odtworzono nagrań rozmów, zeznania po ich odtworzeniu złożył tylko T. M..

W takich warunkach, w zakresie tych przypisanych oskarżonym przestępstw, co do których zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, nie sposób przyjąć, by obraza przepisów prawa procesowego poprzez odtworzenie materiałów z kontroli operacyjnej, mogła wpłynąć na treść rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego R. K., stwierdzić należy, że także one są bezzasadne, często w stopniu oczywistym.

W zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu na szkodę C. (...) (zarzut IV) formułując zarzut wobec ustaleń sądu w tym zakresie, obrońca podnosi, że z zeznań M. G. nie wynika, jaką rolę w przestępstwie odegrał R. K.. Świadek ten rzeczywiście wprost tego nie sprecyzował, z jego wyjaśnień wynika jednak, że skradzionym samochodem odjechał on z P. F., samej kradzieży dokonali we czterech (k. 2105, 2133 t. XI, k. 4264, 4265). Skoro przestępstwo to zostało oskarżonemu R. K. przypisane w ramach współsprawstwa, to ponosi on odpowiedzialność za jego skutek niezależnie od tego, czy i jakie czynności czasownikowe związane z jego realizacją wykonał. W takich warunkach odmienne stanowisko skarżącej w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Co do przestępstwa żądania i uzyskania korzyści majątkowej za zwrot skradzionego pojazdu marki V. (...) na szkodę W. P. (zarzut XVI) nie można podzielić zastrzeżeń skarżącej, by rozstrzygając w tym zakresie, sąd orzekł w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, tym samym dopuścił się obrazy art.167 kpk i art. 366 § 1 kpk. Szczegółową relację co do okoliczności tego przestępstwa złożył T. M., który konsekwentnie wskazywał także na swój w nim udział. Świadek za ten czyn został skazany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie VIII K 204/08 (k. 4564-4595). Zeznania T. M. w zakresie samych okoliczności tzw. „wykupki” pojazdu znajdują potwierdzenia w relacji świadka W. P.. T. M. w toku wielokrotnych przesłuchań spójnie wskazywał na rolę w tym przestępstwie oskarżonego, w szczególności jego ustalenie, że to właśnie oskarżony pojazdem tym dysponował a on z nim negocjował cenę jego zwrotu właścicielowi. Okoliczność, kto bezpośrednio przekazywał pieniądze, w takich warunkach ma drugorzędne znaczenie. Tak też musiała zostać oceniona przez strony procesu, skoro nie domagały się uzupełnienia postępowania dowodowego w tym zakresie. Wskazać nadto należy, że czyniąc ustalenia faktyczne co do tego czynu (str. 22 uzasadnienia) sąd pierwszej instancji nie przyjął, by to syn pokrzywdzonego przekazywał pieniądze, ale osoba podająca się za syna właściciela. W takich warunkach nie sposób przyjąć, by w stanie dowodowym analizowanej sprawy sąd zobligowany był do uzupełnienia materiału dowodowego z urzędu. Zgodnie z jednolitym w tym zakresie orzecnictwem, obowiązek podejmowania przez sąd czynności dowodowych z urzędu powstaje tylko wówczas, gdy przeprowadzenie szerszego, aniżeli wnioskowane przez strony, postępowania dowodowego, wobec kształtu materiału dotychczas zgromadzonego, jest niezbędne dla prawidłowości rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z 28.05.2003r, WA 25/03, OSNwSK 2003/1/1136; postanowienie SN z 11.04.2006 r, V KK 360/05, OSNwSK 2006/1/819; postanowienie SN z 4.02.2015 r, V KK 318/14, LEX nr 1652730). Uwzględniając przytoczoną argumentację, sytuacja taka w sprawie niniejszej nie zaistniała. Tym samym, nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 167 kpk i art. 366 § 1 kpk.

W zakresie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego R. K. kierowanych wobec ustaleń sądu co do przestępstwa na szkodę (...) Sp. z o.o. (kradzież z włamaniem R. (...), zarzut XVIII), to także w tym zakresie zastrzeżenia obrońcy nie zasługują na uwzględnienie. Okoliczność, że obciążający oskarżonego W. M. pierwotnie wskazał na jego udział w tym przestępstwie (k. 5085), by następnie wyjaśnienia te odwołać, nie pozostała poza uwagą sądu orzekającego w pierwszej instancji. Sąd ją dostrzegł i uzasadnił, dlatego za podstawę ustaleń faktycznych przyjął pierwsze wyjaśnienia W. M.. Argumentacja sądu w tym zakresie jako rzeczowa i logiczna zasługuje na uwzględnienie. Co istotne, jego relacja znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach i zeznaniach M. K., który nie tylko przyznał się do paserstwa tego pojazdu, ale także podał, że pieniądze, które dostał za samochód rozliczył z którymś z grupy Królika (k. 2301, t. XII, wyjaśnienia z dnia 7 maja 2008 r, przed odtworzeniem nagrań rozmów). M. K. słuchany na tę okoliczność przed sądem nie potwierdził wskazanych wyjaśnień, choć przyznał, że co do paserstwa przedmiotowego pojazdu poddał się karze (k. 4212). Wobec takiej postawy świadka, stwierdzić należy, że to jego wyjaśnienia

z postępowania przygotowawczego stanowią rzeczywiste odtworzenie przebiegu zdarzeń a tym samym stanowią wartościową podstawę ustaleń faktycznych.

W świetle wszystkich powyższych okoliczności, wina obu oskarżonych w zakresie tych przypisanych im przestępstw, co do których wyrok sądu pierwszej instancji został utrzymany w mocy, nie budzi wątpliwości. Zastrzeżenia obrońców formułowane wobec tej części wyroku wynikają bądź z uproszczonej i wybiórczej analizy materiału dowodowego sprawy, bądź opierają się na zarzutach czynienia ustaleń faktycznych na dowodach, których sąd wykorzystać nie mógł. Wnikliwa a przedstawiona powyżej analiza podstawy dowodowej wyroku, te zarzuty czyni bezzasadnymi. Materiał dowodowy analizowanej sprawy w zasadniczym zakresie opiera się na wyjaśnieniach i zeznaniach współsprawców przypisanych oskarżonym czynów, co jednak – wbrew stanowisku obrońców – nie czyni takiej podstawy dowodowej wyroku mniej wartościową.

Nie są również słuszne zarzuty apelacji, by dowody zgromadzone w sprawie wykluczały możliwość oceny zachowania oskarżonych jako realizującego znamiona przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej z art. 258 § 1 kk. Argumentacja sądu w tym zakresie przedstawiona na stronach 1-2 uzasadnienia a następnie 58 nie jest pozbawiona słuszności.

Przypomnieć należy, że zgodnie z poglądami doktryny i ugruntowanym orzecznictwem, dla przyjęcia działania w grupie przestępczej, o jakiej stanowi powołany wyżej przepis, nie jest wymagany szczególny poziom jej organizacji, wystarczająca jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, który w tej sprawie jest oczywisty. Oskarżeni wspólnie z trzecią ustaloną osobą kradli po uprzednim włamaniu samochodu, głównie marki M., które następnie przekazywali celem zbycia, bądź rozebrania na części P. S., ewentualnie innym osobom trudniącym się ich paserstwem. Działalność ta miała charakter trwały, opierała się na tym samym składzie osobowym i podziale zadań, które to elementy świadczą także o poziomie zorganizowania. Dla bytu zorganizowanej grupy przestępczej nie ma przy tym wymogu uczestnictwa wszystkich jej członków w każdym przestępstwie. W orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, że skoro sama przynależność do grupy jest karalna, niezależnie od popełniania przestępstw, dla których została powołana, to nie jest nawet konieczna wiedza członków o szczegółach jej organizacji a tym samym znajomość z pozostałymi osobami. Nie może być przecież wymagane formalne potwierdzenie udziału w grupie, skoro z samej natury ugrupowań przestępczych wynika brak możliwości ich sformalizowania i potwierdzania udziału, czy konkretnej roli w strukturze (tak m. in. SN w wyroku z 24.03.2009 r. WA 9/09, SA w Krakowie w wyroku z 2.11.2004 r, II Aka 119/04; SA w Lublinie w wyroku z 4.10.2005r, II Aka 194/05).

Lektura uzasadnienia wyroku nastrocza jednak trudności w zakresie jednoznacznego ustalenia, które z osób uczestniczących w działalności przestępczej oskarżonych sąd uznał za członków zorganizowanej grupy, a które za osoby współpracujące, ale poza formalną strukturą grupy. W tym zakresie ustalenia sądu nie są jednoznaczne i ewentualnie wymagałyby uzupełnienia postępowania dowodowego, co wobec zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 kpk, wyklucza możliwość dalszego prowadzenia postępowania i obligowało tym samym sąd odwoławczy do utrzymania zaskarżonego rozstrzygnięcia także w tym zakresie. Stwierdzić jednak należy, że stanowisko obrońców, by materiał dowodowy sprawy na obecnym jej etapie wykluczał sprawstwo oskarżonych w tym zakresie, nie jest uprawnione a jako takie na uwzględnienie nie zasługiwało.

Mając na względzie zakres modyfikacji zaskarżonego wyroku w instancji odwoławczej, poza uwagą Sądu Apelacyjnego nie mogły pozostać decyzje procesowe prokuratorów prowadzących postępowania w sprawach pozostających w pośrednim, bądź bezpośrednim związku z przedmiotem sprawy rozpoznawanej. Do akt niniejszej sprawy zostało dołączone postanowienie Prokuratora Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie w sprawie V Ds. 98/13 o umorzeniu postępowania m. in. wobec oskarżonego R. K. o czyny z art. 279 § 1 kk popełnione w 2006 r. wobec braku możliwości wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej co do przestępstw spoza katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji (k. 4401-4428). Nadto, w aktach znajduje się postanowienie Prokuratora tej samej prokuratury z 2 kwietnia 2014 r. w sprawie V Ds. 43/14 o umorzeniu postępowania wobec oskarżonych, przy czym co do oskarżonego R. J. umorzenie obejmuje m. in. czyny, które w przedmiotowej sprawie zarzucano R. K. (k. 4602-4632) a także postanowienie z 31 października 2012 r. w sprawie VI Ds. 49/06 o częściowym umorzeniu postępowania wobec P. F., m. in. co do czynu z

art. 258 § 1 kk. Nie negując prawa oskarżyciela publicznego do odmiennej oceny wartości podstawy oskarżenia, godzi w autorytet wymiaru sprawiedliwości sytuacja, gdy tożsamy rodzajowo materiał dowodowy w jednej sprawie prokurator uznaje za niedopuszczalny, gdy w innej kieruje akt oskarżenia, bądź gdy określone dowody uznaje za niewystarczające dla skutecznego oskarżenia, by wcześniej na tożsamej podstawie dowodowej oskarżenie takie formułować.

Mając na względzie omówione powyżej okoliczności, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że czyny III, IV, V, VII, VIII, XII i XVIII (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08) oraz XIX, XX, XXI, XXII, XXIII i XXIV (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 92/08) przypisane oskarżonemu R. K. w pkt. 1. zaskarżonego wyroku kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk stanowią ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i przyjmując za podstawę skazania art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył temu oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł. Wobec uniewinnienia oskarżonego R. K. od czynów VI i IX (z aktu oskarżenia w sprawie V Ds. 84/08) przypisanych mu w pkt. 2. wyroku, sąd odwoławczy za przypisany tam czyn z pkt. II stanowiący przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) zł. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 61), w jego pkt 8, sąd orzekł wobec tego oskarżonego środek karny w związku ze skazaniem za trzy czyny (zarzuty X, XIII, XXIII) popełnione jednak w ramach ciągu obejmującego 19 przestępstw. Z uzasadnienia wyroku wynika przy tym, że obowiązek ten ma charakter częściowego naprawienia szkody. Przy takiej konstrukcji rozstrzygnięcia, wobec uniewinnienia oskarżonego od zarzutów X i XIII i zaskarżeniu wyroku wyłącznie na korzyść oskarżonego, wskazane rozstrzygnięcie podlegało uchyleniu w całości.

Wobec utrzymania wyroku co do oskarżonego R. K. w pozostałej części, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk połączył kary pozbawienia wolności (także tą orzeczoną w pkt 3. zaskarżonego wyroku) i grzywny orzeczone wobec tego oskarżonego i jako kary łączne orzekł 3 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności oraz 160 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 zł. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności sąd zaliczył oskarżonemu R. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 sierpnia 2007 r. do dnia 22 marca 2010 r.

Przy uwzględnieniu zakresu uniewinnienia oskarżonego R. J., sąd odwoławczy ustalił, że czyny III i X przypisane temu oskarżonemu w pkt. 10. wyroku kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk stanowią ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i przyjmując te przepisy za podstawę skazania, na tej podstawie oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 zł. Wobec uniewinnienia oskarżonego od czynów zarzuconych mu w pkt XIX, V i VIII, Sąd Apelacyjny uchylił wobec tego oskarżonego rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 12. wyroku wydane na podstawie art. 46 § 1 kk oraz uchylił jego pkt 13. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności sąd zaliczył oskarżonemu R. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 września 2009 r. do dnia 15 czerwca 2010 r.

Rozstrzygając w zakresie tak ustalonego wymiaru kar, sąd miał na względzie zakres modyfikacji wyroku w instancji odwoławczej a zatem fakt uniewinnienia oskarżonego R. K. z 8 spośród 24 czynów przypisanych mu w zaskarżonym wyroku, a oskarżonego R. J. – 13 spośród przypisanych mu 16 przestępstw.

Orzekając takie kary, sąd miał na względzie rozmiar i charakter działalności przestępczej obu oskarżonych, sposób i okoliczności popełnienia przypisanych im czynów, znaczny stopień ich społecznej szkodliwości, którego wyznacznikiem jest poziom ustawowego zagrożenia ukształtowany przez ustawodawcę. Powyższe, przy uwzględnieniu karalności obu oskarżonych także za przestępstwa podobne, tak ukształtowane sankcje zarówno w zakresie kary pozbawienia wolności jak i grzywny, czyni karami sprawiedliwymi, zasłużonymi, stanowiącymi adekwatną a zatem nie nadmierną sankcją za popełnione przestępstwa.

Rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. O. kwotę 738 zł, w tym 23% VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. K. w instancji odwoławczej, samych oskarżonych, wobec zmiany wymiaru orzeczonych kar, sąd obciążył opłatami za obie instancje: oskarżonego R. K. w kwocie 1.040 zł, a oskarżonego R. J. w kwocie 780 zł. Uwzględniając zakres modyfikacji wyroku, sąd uznał za zasadne, ze względów słusznościowych, ich zwolnienie od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.